

[Jensen Christensen.]

dette Lovforslag i Gaar, fik jo et stærkt Indtryk af, at Lovgivning af den Art, her er Tale om, har mange Virkninger af betydende Karakter til forskellig Side, og det er vel i nogen Grad afhængigt af, hvor man staar, og i hvilket Arbejde man har mødt Virkningerne eller vil komme til at møde Virkningerne af en Lovgivning som denne, hvad det er, man først og fremmest har faaet Øje paa af Bivirkninger, som man kan nære visse Betæneligheder ved. Der blev nævnt mange forskellige Betæneligheder i Gaar. En af dem, der for mig er den mest iøjnefaldende, er den, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Lange var inde paa: Viljen hos dem, der skal hjælpe dygtige unge med liden Kapital til at blive selvstændige Landmænd. Det er vel en af de Virkninger, som vi fra de sønderjyske Landsdele allerførst hæfter os ved. Det var saadan i al Fremmedherredømmets Tid, at vi ikke havde Statslovgivningen at falde tilbage paa, naar de unge skulde i Gang. Dygtig Ungdom, der ikke selv ejede Kapital, var alene henvist til at komme i Vej ved Hjælp af den Tillid, andre vilde vise den som Kautionister, og som det ærede Medlem Hr. Lange nævnte i Gaar, vil Viljen til at være Kautionist svækkes betydeligt derigennem, at man ikke mere ved Siden af den Sikkerhed, som Tilliden til den unge byder, kan faa en vis Sikkerhed i Ejendommen for den Prioritet eller det Laanebeløb, som man skal kautionere for.

Jeg vil for min Del sige, at det, der sker i denne Forbindelse, er jo, at Beløb af den Karakter derefter ved eventuel opstaaet Vanskelighed for vedkommende kommer til at rangere lige med løs Gæld, og saa kan de, der yder denne løse Kredit, spørge: Er det da ikke ogsaa berettiget? Derom vil jeg sige, at det synes jeg ikke, fordi de, der kautionerer for en ung Mand, som vil i Gang uden større Kapital, i Tillid til hans Dygtighed, gør det alene for at hjælpe ham; de andre, der træder i økonomisk Forbindelse med ham, gør det for Forretningens Skyld, for at tjene noget derpaa, men de, der kautionerer for den unge, vil i det længst mulige undgaa at drive den Mand til Tvangsauktion, som de har hjulpet til Ejendommen. Den Kreditbegrænsning,

man her stiller Forslag om, vil føre med sig — det tror jeg ogsaa det ærede Medlem Hr. Lange var inde paa i Gaar —, at de, der har de løse Tilgodehavender, hurtigere vil føle sig fristet til at gøre Udlæg i Ejendommen, hvis de gennem Tvangsauktion kan sikre sig deres Tilgodehavende ved at overtage den. Der vil herved opstaa større Betæneligheder ved at hjælpe de unge i Gang.

Jeg pegede allerede ved Behandlingen af Lov Nr. 121 af 9. April 1936 paa, at jeg ikke ønsker at være med til en Lovgivning af permanent Karakter, der vender, om jeg saa maa sige, en fjendtlig Side mod dygtig og fremadstræbende Ungdom, og som sætter Grænser, der ikke kan holdes, i det Øjeblik Ejendommen skal overtages eller erhverves af den Ungdom, der skal i Gang. Ved den Grænse, man i 1936 satte for Rentetilskud og Saneringslaan, kunde ingen ung erhverve en Ejendom med den Gældsgrænse, man i Loven fastlagde som Saneringsgrænse, og det samme er Tilfældet med den Prioriteringsgrænse, der her fastsættes. Men er der saa ikke noget galt her? Ligger det ikke i, at de skattemæssige Vurderinger ansættes for lavt? Den Tale møder vi jo, hver Gang der foreligger Spørgsmaal af den Karakter, der her er paa Tale. Her til vil jeg gerne sige: Nej, efter min Mening ingenlunde. Man maa huske paa, at Ejendomsskyldvurderingsperioden spænder over 5 Aar. Selv om Værdiansættelsen for de skattemæssige Objekter inden for Besætning og Inventar kun gælder for 1 Aar ad Gangen, er der dog store Svingninger i Værdierne. Skønt vi f. Eks. i 1931 vurderede til Ejendomsskyld paa et Grundlag, der ikke laa særlig højt, var der dog ingen Ejendom, der i 1932—33 var denne Ejendomsskyldvurdering værd i nogen Tilstand, hvis man tog i Betragtning Værdien af Laanene og deres Kursværdi. F. Eks. kunde man paa det Tidspunkt købe Kreaturer paa over 2 Aar, som normalt ansattes til 175 Kr. ved Skatteberegningen, for betydeligt under 175 Kr. i Gennemsnit. Jeg købte dengang Køer og Kælvekvier til en Pris af 165 Kr. i Gennemsnit, og de mindre Dyr, der er over 2 Aar, men ikke har samme Værdi som de andre, var endnu mindre værd. Disse Svingninger kræver, at der baade i Vurderingen og Værdiansættelsen til Skat er en Margin at løbe paa, og derfor